

[Indenrigsministeren]

der er af betydning for rådets arbejde. Mennesker med viden og indsigt på det teologiske og filosofiske område skal derfor naturligvis være med i rådet.

På den anden side er det også vigtigt, at ekspertisen er med, når udviklingen skal formes. Det er så afgørende, at den mere læge etiske grundholdning drøftes og vurderes sammen med de tekniske og faglige muligheder. Derfor har vi brug for bredden i rådet, selv om det ikke kan rumme alle synspunkter, men rådet skal også være funktionsdygtigt, og det bør derfor ikke være for stort. Jeg foreslår altså 13 medlemmer af det etiske råd, socialdemokratiet foreslår 17 medlemmer af en kommission. Jeg synes, det er lidt rigeligt til, at vi kan udføre et ordentligt arbejde.

Når jeg ser de to lovforslag, vi har til behandling her i dag, synes jeg, det er vigtigt at trække frem, at både den offentlige debat i almindelighed og de debatter, vi havde her i folketinget i foråret, viste, at der på en række vigtige områder i virkeligheden er en ganske bred enighed i tinget om, hvilke hensyn der bør ligge bag en regulering.

Lad mig opsummere, at det for mig ser ud, som om der er enighed om, at vi skal afveje de tekniske nydannelser med almenetiske hensyn, at folketinget må ind i denne opgave, at der er behov for, at vi løbende følger med i udviklingen, og at vi må indtage en afventende holdning over for forsøg på befrugtede menneskelige æg og kønsceller, der bliver brugt til befrugtning.

En vurdering af forslagene fører mig til den konklusion, at vi langt hen ad vejen er enige, men at regeringens forslag dog i højere grad end socialdemokratiets opfylder de mål, vi gerne vil nå.

Min vigtigste indvending er, at socialdemokratiet hendskyder debatten om den videre forskningsudvikling til en kommission, hvis arbejde kan tage et sted mellem tre og fire år. Forslaget indeholder i modsætning til regeringens forslag ikke noget om, hvordan vi konkret skal sikre os, at de mål, vi har sat, også bliver fulgt i virkeligheden, og det synes jeg er en stor mangel.

Vi lægger i regeringen allerede nu i forslags § 5 en ramme for, hvilke forsøg vi ikke vil acceptere, og vi vil efter denne paragraf regulere forsøg på befrugtede menneskelige æg og kønsceller ved en særskilt lov, der skal

fremsættes forslag om i 1988-89-samlingen; indtil da er kun sådanne forsøg tilladt, som tjener til forbedring af in vitro-befrugningsteknikken. Endelig lægger vi allerede nu et administrativt system frem, der er baseret på et samspil mellem de videnskabetiske komiteer, det etiske råd, regeringen og folketinget.

Specielt om de videnskabetiske komiteer vil jeg gerne sige, at lovforslaget i høj grad er baseret på komiteernes faktiske eksistens. De har fungeret længe og godt efter Helsinkideklarationen, og jeg har fuld tillid til dette system, der netop bygger på et bredt folkeligt engagement og et engagement fra forskerside.

Man kan altså efter min mening sige, at regeringsforslaget indeholder regler og fastlægger et administrativt system dér, hvor vi i dag mener os i stand til det, hvorimod det socialdemokratiske forslag i unødigt grad udskyder hele problemstillingen til senere regulering, og det finder regeringen ikke rimeligt.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi gør os klart, at det i dag alene er forskningen, der bestemmer udviklingen. Hvis vi ikke nu fastsætter nogle regler og rammer, er alt i virkeligheden tilladt.

På et særligt punkt ligger de to forslag hinanden temmelig nær, nemlig i henseende til spørgsmålet om grænserne for forsøg på befrugtede menneskelige æg og kønsceller. Her vil det etiske råd få til opgave at forberede en lovgivning, altså en opgave, der ikke ligger særlig langt fra den, der er tiltænkt kommissionen i socialdemokratiets forslag.

Regeringen har taget hele denne debat op, fordi vi, som jeg sagde før, lægger afgørende vægt på, at disse spørgsmål også drøftes i folketinget. Vi har fremsat et forslag, der tager stilling til disse væsentlige problemer, og derfor synes jeg måske nok, det er lidt overflødig, at socialdemokratiet bagefter fremsætter et forslag, som bygger på hele det arbejde, der er udført, og den debat, der har fundet sted.

Men da der reelt, så vidt jeg kan se, er ganske stor enighed i tinget om de hensyn, en lovgivning skal varetage, er det mit og regeringens håb, at vi kan tale os til rette om disse ting, sådan at vi kan få så stor en tilslutning som muligt, ikke mindst fordi denne sag i virkeligheden burde kunne forene os på tværs af alle sædvanlige partiskel.